

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

w sprawie **J. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 października 2016 r.,
zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2016 r., III KO 43/16, o
odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 kwietnia 2012 r.,
sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia
15 lipca 2011 r., sygn.. akt XVI K (...) wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 8 czerwca 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek J. C. o
wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie
postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 lipca 2011 r., sygn. akt
XVI K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia
26 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa (...). Z treści złożonego przez skazanego
pisma wynikało, że podstaw do wznowienia postępowania upatruje on w
rozpoznaniu sprawy mimo braku wniosku o ściganie, a także wydaniu wyroku
skazującego w oparciu o opinię biegłych lekarzy psychiatrów, która została
zdyskwalifikowana w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym w G.

w sprawie o sygn. akt IX K (...) oraz zastosowania w jego sprawie błędnej wykładni znamienia „obcowania płciowego”.

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2016 r., III KO 43/16, Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia powyższego wniosku z powodu jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie złożył skazany, domagając się jego uchylenia i ponownego rozpoznania sprawy. Podnosząc, iż odmawianie rozpoznania sprawy narusza prawa gwarantowane mu normami konstytucyjnymi, skazany stwierdził w pierwszej kolejności, że zaskarżone postanowienie opiera się na błędnym założeniu dopuszczalności konwalidowania braku wniosku o ściganie. Wskazał również na to, że opinia biegłych lekarzy psychiatrów, na której opierał się Sąd Okręgowy została sfalszowana, co stanowiło przedmiot śledztwa toczącego się na skutek złożonego przez niego zawiadomienia o przestępstwie. Zakwestionował również wyrażone w zaskarżonym postanowieniu stanowisko Sądu Najwyższego co do ponoszonej we wniosku o wznowienie wadliwości kwalifikacji prawnej przypisanego mu przestępstwa. Wniósł o wyznaczenie obrońcy w postępowaniu zażaleniowym oraz rozważenie dopuszczenia dowodu z akt sprawy postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w G. , sygn. akt Ds (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zaznaczyć na wstępie trzeba, że pozbawionym racji jest upatrywanie przez skazanego w wydaniu zaskarżonego postanowienia uchylenia się Sądu Najwyższego od rozpoznania sprawy. Wystarczy przypomnieć, że sprawa dotycząca jego odpowiedzialności karnej za przestępstwo będące przedmiotem postępowania, którego dotyczy wniosek o wznowienie była rozpoznawana przez sądy obu instancji i była poddawana kontroli w postępowaniu kasacyjnym. Również kwestia istnienia podstaw do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania w tej sprawie była już wielokrotnie rozważana przez Sąd Najwyższy (np. III KO 14/13, III KO 2/14, III KO 66/15, III KO 120/15). Rozpoznaniu zażalenia skazanego na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wydanego w trybie art. 545 § 3 k.p.k. nie stoi na przeszkodzie złożenie przez niego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Istotą wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania niepochożącego od

obrońcy albo pełnomocnika jest przecież przeprowadzenie jego oceny pod kątem oczywistej bezzasadności, eliminującej konieczność podejmowania zbytecznych i nieuzasadnionych czynności związanych między innymi z wyznaczaniem obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania albo poinformowania na piśmie sądu, że nie stwierdził podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Zaznaczyć zresztą trzeba, że przepis art. 84 § 3 k.p.k., regulując zakres obowiązków i uprawnień obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym przewiduje możliwość jego udziału tym postępowaniu dopiero w przypadku wniesienia wniosku.

Przechodząc do istoty sprawy podkreślić trzeba, że Sąd Najwyższy, orzekając w trybie art. 545 § 3 k.p.k. rozważył wszystkie podnoszone we wniosku skazanego okoliczności mające wskazywać na istnienie podstaw wznowienia postępowania, czemu dał wyraz w uzasadnieniu skarżonego postanowienia.

Zażalenie wniesione przez skazanego, mimo swojej obszerności, nie zawiera żadnych argumentów, które mogłyby skutecznie podważać trafność skarżonego rozstrzygnięcia.

Nie ma zatem racji skarżący negując prawidłowość odniesienia się przez Sąd Najwyższy do kwestii wznowienia postępowania z powodu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Wobec tego, że z mocy art. 542 § 3 k.p.k. ocena zaistnienia przesłanek do wznowienia postępowania z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. została pozostawiona wyłącznie sądowi, który w tym zakresie orzeka z urzędu, a w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy badał kwestię sygnalizowanego przez skazanego braku wniosku o ściganie, wystarczającym było odwołanie się do tych postanowień, w których Sąd Najwyższy wypowiadał się już na temat braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Słusznie również postąpił Sąd Najwyższy, uznając, iż wyrażane przez skazanego liczne zastrzeżenia co do wprowadzenia do materiału dowodowego opinii biegłych lekarzy psychiatrów, której rzetelność została zakwestionowana w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w G., sygn. akt IX K (...), nie stanowią podstawy wznowienia postępowania. W tym zakresie Sąd Najwyższy nie tylko powołał się na fakt rozważania tej kwestii w sprawie III KK 14/13, ale

przeprowadził własną ocenę podnoszonych przez skazanego okoliczności przez pryzmat dyspozycji art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 541 § 1 k.p.k.

Prawidłowości tego stanowiska nie podważa podnoszony przez skazanego fakt prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Rejonową w G. pod sygn. akt Ds (...), wszczętego na skutek złożenia przez niego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa w związku z sporządzaniem opinii sądowo – psychiatrycznej przez biegłych U. M. R. i K. O. D.. Już z treści samego zażalenia wynika jednoznacznie, że postępowanie przeprowadzone w tej sprawie nie może wpływać na odmienną ocenę zasadności wniosku skazanego, gdyż zakończyło się wydaniem postanowienia o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., a zatem nie zachodzą warunki określone w art. 541 § 1 k.p.k.

Wobec tego, że skarżący nie przedstawia w zażaleniu żadnych tego rodzaju okoliczności, które dawałyby asumpt do szerszego rozważania zasadności wyrażonego przez Sąd Najwyższy poglądu o braku podstaw do wznowienia postępowania ze względu na kwestionowanie przez skazanego kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, przyjętej w wyniku dokonania błędnej wykładni znamienia „obcowania płciowego”, wystarczającym jest w tym miejscu odwołanie się do stanowiska przedstawionego w uzasadnieniu skarżonego postanowienia, które zasługuje na pełną aprobatę.

Kierując się powyższym, należało orzec jak na wstępie.